

Prinsessan och draken

Det var en gång en mycket vacker stad. Staden låg på en ö i havet. En ståtlig mur omringade de medeltida gatorna och de pittoreska husen. Människor i staden levde allt som oftast ett mycket lugnt och fridfullt liv - men sedan en tid tillbaka plågades de av ett monster som flyttat in. Monstret kallades för Draken. Draken spydde sin eld och rök över staden och förgiftade alla som andades. Hon var ond, ty hennes kärlek fruktade henne. Denne kärlek var prinsessan i staden. Hon var känd för att vara god och rättvis, och hade dessutom ett mycket fördelaktigt utseende. Hon var mörk med korpsvarta flätor och gnistrande ögon. Draken hade försökt förklara sina känslor för henne, men prinsessan missförstod och blev istället rädd för Draken. Denne vrålade då ut sin sorg och sedan dess har staden plågats, dag som natt, natt som dag...

"Tystnad... tagning!" Kameran riktades mot Pippi och Lilla Gubben som nu skrittade längs gränden. Det var en kort scen, och Evas uppgift var att stå vid sidan av gränden och se oberörd ut när Pippi red förbi. De hade tagit om scenen många gånger och Eva började få ont i fötterna. Solen gassade och de flesta i teamet var smått irriterade.

"Eva, sträck på dig! Och se inte ut som att du hatar Pippi! Du ska vara likgiltig, kom ihåg det!"

Det var Astrid Lindgren som talade till henne. Eva rodnade och skyndade sig att släta ut anletsdragen.

"Det är bättre, Eva. Bra!" Eva älskade att få beröm av Astrid. Astrid var hennes stora idol. Hon hade haft turen att komma med i Pippifilmen - dock bara som statist. Hon hade sökt till rollen som Annika, men hon fick den inte. Det berodde nog på att hon var mörkhyad.

Efter att inspelningen var färdig för dagen gick Eva och handlade på Torgkassen. En limpa, tomat och mjölk... Mamma hade inte tid att handla nu med det nya jobbet.

När hon stod vid kassan för att betala plingade det i dörren. Det röda hårsvallet guppade, blicken svepte över kassan. Anki, tusan också!

Hon hade mobbat Eva sedan första skoldagen. Eva hade verkligen sett fram emot att börja högstadiet på Solbergaskolan. Den gamla huvudbyggnaden lockade henne - tänk så mycket kunskap den rymde! Men alla hennes drömmar hade krossats av Anki. Med sitt röda hår och blixtrande ögon påminde hon om en drake. Eva förstod inte varför Anki hatade henne så mycket, kanske var det hudfärgen. I vilket fall som helst hade Anki sett till att Eva blev klassens nya hackkyckling. Och ingen vågade säga emot Draken.

Eva tvingade sig att inte låtsas om Anki och skyndade sig att betala. Anki stod och valde bland bröden och kastade regelbundet brännande blickar på Eva. Hon rafsade ihop sina varor och hastade ut på Stora Torget. Till sin fasa såg hon i ögonvrån att Anki följde efter. Eva ökade på stegen och hoppades att hon skulle

hinna gena över torget och in i närmsta affär innan Anki kom ifatt. Affärer i innerstan var bra gömställen. Men Anki hade tydligen ställt in sig på att ännu en gång terrorisera Eva, för hon följde efter henne med bestämda kliv.

"Eva, vänta! Jag måste säga dig en sak!" Detta gjorde Eva rädd på allvar och hon började springa. Rädslan gjorde kroppen klumpig och fötterna lydde inte. Hon snubblade på kullerstenarna och föll tungt med händerna utsträckta. Varorna dunsade i marken och hon kände hur handflatorna skrapades upp. Nu var det över. Hon skulle dö här, med Anki strax över henne.

"Eva, puh, hur gick det? Shit vad du sprang fort!" Anki pustade och höll sig i sidan. Eva knep ihop ögonen, med öppnade dem sedan förvånat igen. Hade Anki frågat hur det hade gått? Hon blev stum som en fisk och satte sig upp. Rädslan sipprade sakta ur henne, och istället kom förvirringen. Varför sa inte Anki något taskigt, svidande?

"Jo, Eva..." Anki satte sig ner intill henne. "Jag har velat prata med dig om en sak väldigt länge nu. Ända sedan vi började Solberga faktiskt." Eva sa ingenting. Vad handlade detta om? "Jag skulle säga..." Till sin stora förvåning såg Eva att Anki rodnade. "Jo, jag vill bara säga att jag... Jag gillar dig, Eva. Även om jag varit dålig på att visa det. Jag var bara rädd för vad du skulle tycka om du fick veta sanningen. Förlåt mig." Eva fann inga ord. Här, mitt på Stora Torget en gassande julieftermiddag, förklarade Anki sin kärlek. Till henne. Eva harklade sig. Det kändes som hon satt något torrt i halsen. "Det... Det var oväntat..." Hon vågade sig på att se Anki i ögonen. För första gången såg hon att de var gröna, likt nyutslagna blad om våren. Och där och då smälte Eva. Hon smälte till en liten pöl av kärlek. Anki log och tog Evas hand. Tillsammans reste de sig och plockade ihop Evas utspridda varor. Sedan gick de genom gränderna, med domkyrkans klämtande klockor i bakgrunden.

Det var en gång en mycket vacker stad. Staden låg på en ö i havet. En ståtlig mur omringade de pittoreska husen, och i ett av dessa bodde ett underbart kärlekspar. Paret bestod av en vacker, mörk prinsessa, och en stor drake med flammande eld och gröna ögon. Förut hade Draken varit ond, ty prinsessan fruktade henne, men prinsessan hade slutligen förstått vad Draken vrålade om, och blivit förälskad. De levde vidare i den pampiga staden, lyckliga i alla sina dagar.